

El fantasma de casa els avis

Eulàlia Canal

A casa dels avis hi ha un fantasma esgarrifós —no parava de repetir-me en Pol.

Aquella nit havia d'anar a dormir a casa els avis. Jo no me'l volia creure, perquè el meu germà sempre em feia la guitza, però no sabia què dir-li, ell sempre tenia més paraules que jo.

Em vaig preparar la motxilla: el meu pijama de bruixes i escombres, el raspall de dents d'olor de nata, i el Coco, el meu cocodrill de peluix.

Quan vaig arribar, l'avi Vicenç seia al sofà amb cara de pomes agres.

L'àvia Claudina em va dir que no li fés cas que estava de malhumor i que quan l'avi estava de malhumor era millor no dir-li res.

—I què li passa, àvia? És pel fantasma?

—Fantasma, quin fantasma? —va fer l'àvia esverada.

—El Pol m'ha dit que teniu un fantasma enganxifós...

L'àvia va riure:

—T'asseguro que el que li passa a l'avi no té res a veure amb cap fantasma.

—I doncs, que és?

L'àvia em va mirar, va rumiar i finalment va dir:

—Bé, t'ho explicaré, però no li diguis que t'ho he dit perquè encara s'enfadaria més.

—Paraula que no diré res, àvia —vaig prometre jo.

—L'avi ha perdut jugant a cartes amb

el Serafi —em va xiuxejat a l'orella—. No li agrada perdre, i diu que tot el dia està perdent.

—Tot el dia juga a cartes?

—No, perd altres coses, les dents, els cabells, les ulleres, les sabatilles...

—I dura molt el malhumor de l'avi?

—No ho sé pas... Ja res és com abans —va fer una mica trista.

—I com era abans?

—El dia que ens vam enamorar somreia —va dir l'àvia dins un sospir.

Aleshores l'àvia Claudina em va preparar una tassa de xocolata desfeta i em va explicar com s'havien enamorat:

—El Vicenç em va veure pujar a l'autobús amb un vestit de cireres, i va córrer fins atrapar-lo.

—Va atrapar l'autobús?

—Sí. Corria molt, el Vicenç. Després es va asseure al meu costat i em va oferir un girasol que es va treure de l'orella. Quan somreia li neixien dos clotets de plata a les galtes.

L'àvia va passar la mà pels meus cabells i va dir que s'havia fet de nit i calia anar a dormir.

Jo em vaig posar el meu pijama de bruixes i escombres i em vaig raspallar les dents amb el meu raspall de nata. I, arraulida dins al llit amb el Coco, pensava que demanaria a la mare que em comprés un vestit de cireres i em deixés anar a escola amb autobús com l'àvia. Jo també volia conèixer el meu enamorat.

La son no venia i el silenci omplia la

cambrà amb un dring. I si fos el fantasma?

Em vaig aixecar i vaig travessar el passadís com una ombra fins a la sala.

La porta estava mig oberta... i una veu fonda com un pou recitava:

«El casolot del pirata
És un ampli girasol.
Es quan plou que ballo sol
Vestit d'algues or i escata.»¹

La veu passejava amunt i avall i jo, tremolosa, vaig entrar a la sala.

Era l'avi amb un llibre entre les mans.

Jo em vaig apropar a l'avi i li vaig estirar la màniga.

—Claudina, lladres! Corre ens ataquen! —va cridar l'avi sobtat.

—Soc jo, avi!

—Quin ensurt, Paula, ets tu... i doncs, que no dorms?

—Es que sentia tant silenci que creia que m'havia quedat sola.

—Sola? I ara! Mai ens quedem sols. Tenim les paraules —va fer l'avi assenyalant els llibres.

—Quines paraules? —vaig fer veient que l'avi ja no tenia tant malhumor.

—A veure, Paula, quina és la teva paraula preferida?

—No ho sé, mai ho havia pensat.

—Està bé. Vols que te'n deixi una de les meves?

—Sí, és clar que sí.

—Escolta com sona: *Periscopi*.

IVÁN SUÁREZ.

—*Petiscopi*—vaig intentar repetir jo.

—No, *petiscopi* no, és *pe-ris-co-pi*.

—*Pe-ris-co-pi*.

—Molt bé, Paula, així, *periscopi*.

—*Periscopi*, I què vol dir?

L'avi, però, ja no m'escoltava, era molt lluny dins els seus versos.

Me'n vaig tornar al llit amb la paraula a la boca. Arraulida al llit i abraçada al Coco ja no sentia aquell dring. Pronunciava *periscopi* i veia el meu avi amb tres llibres al cap recitant poemes de pirates i girasols.

De sobte vaig veure una ombra que es passejava per la cortina. Tot era molt fosc i vaig pensar en l'àvia. On era?

Em vaig tornar a aixecar i vaig travessar el passadís amb un nus al coll. De les golfes baixava un fil de llum. Vaig pujar les escales. A mesura que avançava m'envoltava una remor de petjades. Potser sí que el fantasma era a les golfes. Vaig empènyer la porta de les golfes i...

Arrufava el nas amb un pinzell entre els dits i taques de pintura que li regalimaven des dels cabells fins a les sabates. Era l'àvia.

A dins el quadre hi havia una nena que somreia. Em vaig apropar a l'àvia i li vaig tocar el braç.

—Vicenç! Bruixes! Vine que ens ataquen! —va xisclar l'àvia.

—Àvia, no són bruixes, és el meu pijama de bruixes, són de mentida i sóc jo, la Paula.

—Quin ensurt, Paula. Un altre dia truca a la porta, si us plau.

—Àvia, que fas?

—Pinto. I tu, com és que no dorms?

—Perquè a la meva habitació tot és tan fosc que...

—Fosc? I ara! Si alguna cosa és fosca, cal posar-hi colors. Digue'm quins colors vols?

—No ho sé... Qui és aquesta nena que pintes?

—Ets tu!

—I per què somric?

—Perquè el pinzell et fa pessigolles.

—Doncs vull els mateixos colors que hi ha al pinzell: el groc, el taronja i també el lila.

L'àvia em va donar els tres colors dins una caps de vidre.

Després, dins el llit, mirava els colors com es passejaven fent cels, rius i muntanyes.

Vaig tornar a pronunciar la paraula *periscopi* i vaig veure l'avi a dins el quadre de l'àvia recitant el poema del girasol. L'avi tenia els cabells grocs i liles i una taronja a l'orella.

L'endemà l'avi em va preguntar si ja sabia què volia dir *periscopi*. Li vaig dir

que no però que quan pronunciava la paraula veia coses que no podia veure.

L'avi va somriure i em va dir:

—Exacte, ho has endevinat.

—Avi, vols que et deixi una de les meves paraules preferides?

—És clar!

—*Pessigolles*.

—*Pessicopi*?

—No, *pessicopi* no, avi, és *pes-si-go-lles*.

—*Pessigolles!*, Umm, *Pes-si-go-lles*, *pes-si-go-lles* —repetia l'avi—, *pe ri-go-lles*, *perri-ri-ririri*...—i l'avi es va començar a enriolar talment com si algú li estigués fent unes pessigolles terribles.

Quan l'àvia va entrar i va veure l'avi rient es va posar molt contenta, i va dir:

—Aquest sí que és el meu Vicenç.

Quan vaig tornar a casa en Pol em va preguntar pel fantasma.

Jo li vaig dir que no era un fantasma, que n'eren dos: un que recitava versos de pirates i un altre que pintava quadres de pessigolles. I vaig afegir que eren molt simpàtics i que, aviat, els tornaria a visitar.

Aquell dia en Pol es va quedar sense paraules.

Nota

I. J. V. Foix, *Es quan dormo que hi veig clar*.